

1. Pinda panda!

Jens strijkt met zijn hand over de rode lak van de Porsche. 'Hij loopt niet weg, hoor', grapt de meester.

Maar Jens luistert niet. 'Straks gaan we racen, hè mees?'

'Oom Andries', verbetert Jolien.

Ja natuurlijk. Dat weet Jens ook wel. Ze mogen voortaan 'oom' tegen de meester zeggen. Omdat hij vandaag met hun tante trouwt.

Hun nieuwe oom hoort Jens en Jolien niet meer. Hij loopt hand in hand met tante Sandra achter de fotograaf.

Jens voelt nog even aan het portier van de auto. Gelukkig heeft de meester hem op slot gedaan. Er zijn genoeg mensen die dolgraag zo'n Porsche willen hebben.

Straks gaan ze racen. Dat heeft de meester op de heenreis gezegd. En beloofd is beloofd!

Jens rent achter de anderen aan. Maar bij de laatste stap glijdt hij uit. Hij pakt snel Joliens schouder beet om niet te vallen.

'Je-ens!' Boos duwt zijn zus hem weg. 'Je maakt mijn jurk vies.'

'Nietes! Er is niks te zien.' Hij kijkt van haar roze jurk naar zijn eigen blauwe jasje en broek. En naar de nieuwe schoenen eronder. Mama zei: 'Mooie zwarte, precies goed voor de bruiloft van de meester en tante Sandra.' Dat zal wel waar zijn, maar je kunt er niet lekker op rennen.

'Wil jij dit dragen?' Jolien stopt een plastic tas in zijn hand. 'Dan kan ik mijn boeket beter vasthouden.'
Haar witte bruidstasje zwaait mee om haar pols, maar daar heeft ze geen last van.

Jens kijkt in de tas. 'Wat is dat voor wit ding?'

'Een laken.'

'Hoe dat zo? Gaan ze in het park slápen?'

'Doe normaal.'

'Waarom hebben ze dan een laken nodig?'

Jolien haalt haar schouders op. 'Weet ik veel.'

De fotograaf staat stil bij een vijver. 'Dit lijkt me wel een mooi plekje.' Hij wijst naar de waterlelies. 'Als jullie daar vlakbij willen staan, dan wordt het een mooi plaatje.'

'En wij?' vraagt Jens.

'Geduld', zegt tante Sandra.

Oké, hij zal wel wachten. Jens slingert de tas heen en weer.

'Het is hier erg modderig.' Tante Sandra trekt een vies gezicht en blijft op een afstandje staan. Ze houdt haar witte jurk een beetje omhoog.

De meester grijpt naar de tas. 'Geef dat laken eens.' Hij spreidt het uit over de grond. 'Kom maar, Sandra. Nu wordt je jurk niet vies.'

De bruid gaat erop staan. De fotograaf duwt het laken wat weg onder de bruidsjurk.

'Nou zie je er niks meer van', zegt Jolien.

'Dat moet ook.' De fotograaf loopt een stukje achteruit. Hij draait aan de lens van zijn fototoestel. 'Goed zo, prima. Dat wordt een mooie foto.' Hij zet nog een stap naar achteren. Vlak voor een struik met prikbladeren stopt hij.

Jens stoot Jolien aan. 'Nog één stap ...' fluistert hij in haar oor.

'Yep', lacht Jolien zachtjes.

Langzaam zet de fotograaf een voet achteruit.

Jolien wrijft in haar handen. 'Daar gaat-ie ...'

De fotograaf buigt met zijn hele lichaam naar achteren.

'Au!' Met een vaart schiet hij naar voren en loopt terug

naar het pad. Alsof er niets gebeurd is, zegt hij: 'Goed zo, prima. De volgende foto nemen we bij die houten brug daar.'

Jolien en Jens lopen achter hem aan. Jens geeft Jolien een por met zijn elleboog. 'Moet je zien!'

De fotograaf wrijft stiekem met zijn hand over de achterkant van zijn broek.

'Hij is echt geprikt!' lacht Jolien zachtjes.

Jens grinnikt. 'Goed zo, prima?!'

De meester geeft het laken weer aan Jens.

Hij propt het in de tas en rent achter de anderen aan.

Steeds glijdt hij weg over de bladeren op het pad. Dat komt door die vervelende gladde schoenen.

De fotograaf heeft het bruidspaar al een plek gewezen.

De bruidegom zit op de leuning van de brug, de bruid staat ervoor.

'Goed zo, prima. Nu een foto met de bruidskinderen!'

Jolien trekt haar roze jurkje recht. Ze gaat voor de bruidegom staan.

'Waar blijft de bruidsjonker?' vraagt de fotograaf.

Jens' mondhoeken trekken naar beneden. 'Bruidsjongen zal u bedoelen.'

'Nee hoor, het is echt bruidsjonker', zegt tante Sandra.

'Kom maar voor mij staan, Jens. Naast Jolien.'

'Nu allemaal lachen!' roept de meester. 'Pinda panda!'

'Nee! Hoho!' De fotograaf komt met grote stappen op Jens af. 'Dit kan echt niet.'

Jens frommelt aan het handvat van de tas. Wat doet hij fout?

De fotograaf rukt de tas uit zijn hand en zet hem tegen een boomstam.

De meester grinnikt. 'Wilde je met die Hema-tas op de foto, Jens?'

'Mwah.' Jens kijkt om zich heen. Waar moet hij nu zijn handen laten? Jolien heeft haar boeketje bloemen vast. Tante Sandra ook. En de meester slaat zijn arm om tante Sandra heen. Wacht, dat kan hij ook. Met een klap laat hij zijn hand neerkomen op de schouder van zijn tweelingzus. Dan roept hij hard: 'Pinda panda!'